

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Το κάλεσμα
της άγριας φύσης

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο νόμος του πιο δυνατού

*Το πανάρχαιο ένστικτο αναδύεται
ορμώντας πάνω στην αλυσίδα της συνήθειας·
κι απ' τον μακραίωνα ομιχλώδη ύπνο του
υψώνεται η κραυγή της φυλής.*

Ο Μπακ δε διάβαζε εφημερίδες και ήταν επόμενο να μη γνωρίζει ότι όσα συνέβαιναν προς το τέλος του 1897, που αφορούσαν τόσο τον ίδιο, όσο και όλα τα σκυλιά σαν κι αυτόν από τα Στενά Πιούτζετ ίσαμε τον κόλπο του Σαν Ντιέγκο, σκυλιά μεγαλόσωμα με μακρύ και ζεστό τρίχωμα, οφείλονταν στο ότι οι άνθρωποι, ψάχνοντας στη σκοτεινή Αρκτική, είχαν ανακαλύψει ένα κίτρινο μέταλλο χωμένο στο παγωμένο έδαφος και, καθώς οι εταιρείες μεταφορών και τα ατμόπλοια είχαν διαδώσει την είδηση, χιλιάδες άτομα έσπευδαν στον Βορρά. Χρειάζονταν όμως σκύλους μεγάλους και ρωμαλέους, για να αντέχουν τη σκληρή δουλειά, και μαλλιάρους, για να αντέχουν στο πολικό κρύο.

Ο Μπακ ζούσε σ' ένα μεγάλο κτήμα, στην ηλιόλουστη κοιλάδα της Σάντα Κλάρα, που ονομαζόταν «Κτήμα του δικαστή Μίλερ». Από τον δρόμο η κατοικία μόλις που διακρινόταν, κρυμμένη καθώς ήταν από τα μεγάλα δέντρα τα οποία σκίαζαν τη μεγάλη, σκιερή βεράντα, που περιέβαλλε και τις τέσσερις πλευρές του σπιτιού. Αλέες στρωμένες προσεκτικά με χαλίκια οδηγούσαν στο πλατύσκαλο, κάτω από την τρεμουλιαστή σκιά που έριχναν οι ψηλές λευκές ανάμεσα στα πράσινα παρτέρια της χλόης. Ένας τεράστιος ανθισμένος κήπος περιζώνε την έπαυλη και πιο πέρα ήταν χτισμένο ένα επιβλητικό οίκημα υπηρεσίας, ευρύχωροι στάβλοι, όπου έμεναν μια ντουζίνα φλύαροι ιπποκόμοι και υπηρέτες, και καλυβδόπιτα σκεπασμένα με αναρριχητικά φυτά για τους κηπουρούς και τους βοηθούς τους. Τέλος, υπήρχε η ατέλειωτη σειρά από σέρες, κληματαριές, βοσκοτόπια, οπωρώνες, λαχανόκηπους και εκτάσεις με βατομουριές. Παραπέρα ήταν το αντλιοστάσιο για το αρτεσιανό πηγάδι και η μεγάλη η μεγάλη τιμεντένια στέρνα, όπου οι γιοι του δικαστή Μίλερ έκαναν τις πρωινές βουτιές τους και δροσίζονταν τα ζεστά απογεύματα.

Απόλυτος κυβερνήτης αυτού του τεράστιου κτήματος ήταν ο Μπακ. Εδώ ζούσε από τότε που γεννήθηκε, πριν από τέσσερα χρόνια. Υπήρχαν βέβαια και άλλα σκυλιά, αλλά η παρουσία τους ήταν αμελητέα. Έμεναν σε σκυλόπιτα ή ζούσαν κρυμμένα στις γωνιές του σπιτιού, όπως ο Τουτς, ένα γιαπωνέζικο μπουλντόγκ, και η Ιζαμπέλ, ένα μεξικάνικο άτριχο σκυλί – παράξενα πλάσματα

που σπάνια έβγαιναν έξω από το σπίτι. Στο κτήμα υπήρχαν επίσης και αρκετά φοξ τεριέ, τα οποία γάβγιζαν απειλητικά στον Τουτς και στην Ιζαμπέλ, που προστατεύονταν από τις καμαριέρες, οι οποίες ήταν οπλισμένες με σκουπόξυλα και σφουγγαρίστρες.

Ο Μπακ όμως δεν ήταν σαν τους άλλους σκύλους. Το βασίλειο του ανήκε. Βουτούσε στη στέρνα ή ακολουθούσε τους γιους του δικαστή στο κυνήγι, συνόδευε τη Μόλι και την Άλις, τις κόρες του δικαστή, στους περιπάτους τους, ενώ τα κρύα χειμωνιάτικα βράδια ξάπλωνε στα πόδια του αφεντικού του στη βιβλιοθήκη, μπροστά στο τζάκι. Άφηνε επίσης τα εγγόνια του δικαστή να καβαλάνε στη ράχη του, κυλιόταν μαζί τους πάνω στο χορτάρι και τα πρόσεχε όταν έπαιζαν στη βρύση των στάβλων και παραπέρα, στα λιβάδια και στις βατομουριές. Η εξουσία του Μπακ ήταν απόλυτη και αγνοούσε παντελώς τον Τουτς και την Ιζαμπέλ, επειδή ήταν ο βασιλιάς όλων, ακόμα και των ανθρώπων.

Ο πατέρας του Μπακ, ο Έλμο, ένα γιγάντιο σκυλί Αγίου Βερνάρδου, ήταν αχώριστος σύντροφος του δικαστή, όπως και ο Μπακ στη συνέχεια. Η μητέρα του, η Σεπ, μια φίνα σκύλα κόλει από γνήσια σκοτσέζικη ράτσα, του είχε χαρίσει την ομορφιά των σωματικών αναλογιών και την ανθρώπινη εξυπνάδα στο βλέμμα. Τέσσερα χρόνια τώρα ο Μπακ ζούσε μια ζωή αριστοκράτη, απόλυτα ικανοποιημένου από τον εαυτό του και τους άλλους, με τάσεις αλαζονείας, που χαρακτηρίζουν πολύ συχνά τους ευγενείς αυτού του κόσμου. Αλλά η ακατάπαυστη δρα-

στηριότητά του, το κυνήγι, το ψάρεμα, τα σπορ, και προπάντων το κληρονομικό πάθος του για το δροσερό νερό δεν τον άφηναν να βαρύνει και να χαλαρώσει σωματικά. Ήταν, πραγματικά, το πιο θαυμάσιο είδος της ράτσας του που υπήρξε ποτέ. Το πλατύ στήθος του, τα φαρδιά λαγόνια του, προστατευμένα καλά κάτω από την πυκνή γούνα του, τα ίσια και στιβαρά πόδια του, το πλατύ μέτωπό του, στολισμένο μ' ένα λευκό σημάδι, το καθαρίο βλέμμα του, ήρεμο και προσεκτικό, τον έκαναν αντικείμενο γενικού θαυμασμού.

Αυτή ήταν η κατάσταση του σκύλου Μπακ το φθινόπωρο του 1897, όταν η ανακάλυψη των ορυχείων χρυσού του Κλοντάικ οδήγησε στον Βορρά πολλούς ανθρώπους από όλο τον κόσμο. Ο Μπακ όμως δε διάβαζε εφημερίδες και δεν ήξερε ότι ο Μανουέλ, ένας από τους βοηθούς του κηπουρού, ήταν μια ανεπιθύμητη γνωριμία. Ο Μανουέλ είχε ένα κουσούρι: λάτρευε παθιασμένα την κινέζικη λοταρία και, καθώς ο μισθός του δεν επαρκούσε για να θρέψει τη γυναίκα του και τα παιδιά του, δε δίστασε να κάνει ατιμία, για να εξασφαλίσει τα μέσα να ικανοποιήσει το πάθος του.

Ένα βράδυ, που ο δικαστής βρισκόταν στη συνέλευση της ένωσης σταφιδοπαραγωγών και τα παιδιά του ήταν απασχολημένα με την οργάνωση μιας νέας αθλητικής λέσχης, ο προδότης Μανουέλ φώναξε σιγανά τον Μπακ, που τον ακολούθησε ανυποψίαστος, πιστεύοντας ότι επρόκειτο για έναν απλό περίπατο μέσα στο σούρουπο. Διέσχισαν και οι δύο μαζί χωρίς εμπόδιο το κτήμα,

βγήκαν στον μεγάλο δρόμο κι έφτασαν ήσυχα στον μικρό σιδηροδρομικό σταθμό του Κόλετζ Παρκ. Εκεί ένας άγνωστος έβαλε στο χέρι του Μανουέλ μερικά χρυσά νομίσματα, κατηγορώντας τον ότι έφερε το ζώο λυτό. Αμέσως ο Μανουέλ πέρασε στον λαιμό του Μπακ ένα σκοινί αρκετά γερό, για να τον πνίξει, σε περίπτωση που θα έφερνε αντίσταση.

Ο Μπακ υπέμεινε αυτή την προσβολή με ηρεμία και αξιοπρέπεια, παρόλο που αυτή η ασυνήθιστη πράξη τον ξάφνιασε. Συνήθιζε να δείχνει εμπιστοσύνη στους ανθρώπους που γνώριζε και ήξερε πως διέθεταν μια σοφία ανώτερη από τη δική του. Όταν όμως ο ξένος έκανε να πιάσει το σκοινί, ο Μπακ έδειξε τη δυσαρέσκειά του μ' ένα μακρόσυρτο γρύλισμα. Τότε το σκοινί σφίχτηκε, πληγώνοντάς του σκληρά τον λαιμό και κόβοντάς του την ανάσα. Αγανακτισμένος, ο Μπακ πήδηξε πάνω στον άντρα. Τότε εκείνος τράβηξε με δύναμη το σκοινί, που σφίχτηκε ακόμα πιο πολύ. Μανιασμένος, έκπληκτος, με τη γλώσσα κρεμασμένη και το στήθος να συσπάται, ο Μπακ στριφογύριζε ανήμπορος, βιώθοντας την αναπάντεχη προσβολή πιο έντονη από τον φυσικό πόνο. Τα όμορφα μάτια του σκοτεινίασαν, έγιναν σαν γυάλινα, και ήταν σαν μισοπεθαμένος όταν οι δύο άντρες τον πέταξαν στο βαγόνι για τις αποσκευές.

Όταν ο Μπακ συνήλθε, τρέμοντας από τον πόνο και την οργή, κατάλαβε πως τρανταζόταν μέσα στο βαγόνι αποσκευών ενός τρένου, γιατί οι συχνές εκδρομές του με τον δικαστή τού είχαν μάθει αυτό τον τρόπο μετακίνησης. Τα μάτια του, μόλις άνοιξαν, φανέρωσαν την οργή

και την αγανάκτηση ενός προδομένου μονάρχη, που έχει πέσει θύμα απαγωγής. Ξαφνικά, διέκρινε πλάι του τον άντρα εκείνο στον οποίο ο Μανουέλ τον είχε παραδώσει. Όρμησε πάνω του στη στιγμή, φρενιασμένος από λύσσα, και ο άντρας έσφιξε το σκοινί τόσο, που κόντεψε να πνίξει τον Μπακ, ο οποίος όμως, πιο γρήγορος από τον άντρα, πρόλαβε και γράπωσε με τα σαγόνια το χέρι του και δεν το άφηνε, μέχρι που ένα πολύ δυνατό σφίξιμο του σκοινοῦ τον έκανε και πάλι να λιποθυμήσει.

Ένας αχθοφόρος, ακούγοντας τον θόρυβο, έτρεξε να βοηθήσει.

«Αυτό το κτήνος παθαίνει κρίσεις» του είπε ο απαγωγέας κρύβοντας το ματωμένο χέρι του κάτω από το σακάκι του. «Το αφεντικό μου ζήτησε να τον πάω στο Σαν Φρανσίσκο, για να τον γιατρέψει ένας ξακουστός κτηνίατρος».

Ο άνθρωπος του τρένου έφυγε ικανοποιημένος από την εξήγηση.

Όταν όμως έφτασαν στο Σαν Φρανσίσκο, το δεξί μπατζάκι του παντελονιού του άντρα κρεμόταν ξεσκισμένο από το γόνατο μέχρι τον αστράγαλο, ενώ το μαντίλι με το οποίο είχε τυλίξει το χέρι του ήταν καταματωμένο. Ήταν ολοφάνερο πως το ταξίδι του δεν ήταν καθόλου ομαλό.

Έσυρε τον Μπακ μισοπεθαμένο σε ένα μικρό υπόστεγο, πίσω από μια ταβέρνα, και εκεί, εξετάζοντας τις πληγές του, άνοιξε την καρδιά του στον ταβερνιάρη:

«Άτιμο ζώο! Κάνει σαν λυσσασμένο!» μουρμούρισε

καταπίνοντας μια μεγάλη γουλιά τζιν. «Πενήντα δολάρια για μια τέτοια δουλειά! Μα την πίστη μου, δε θα την ξανάκανα ούτε για χίλια μετρητά! Βοήθα με λοιπόν».

«Πενήντα;» επανέλαβε ο ταβερνιάρης. «Και πόσα τσέπωσε ο άλλος;»

«Χμ! Δε δεχόταν με τίποτα να το δώσει με λιγότερα από εκατό» παραπονέθηκε ο τύπος.

«Σύνολο εκατόν πενήντα δηλαδή. Μα τον Θεό, ελπίζω να τα αξίζει, γιατί αλλιώς είμαι χαμένος» είπε ο ταβερνιάρης κοιτάζοντας τον σκύλο.

Ο απαγωγέας έλυσε το ματωμένο μαντίλι και περιεργάστηκε το πληγωμένο χέρι του:

«Θα είναι θαύμα, αν δεν κολλήσω λύσσα!» ξεφώνισε οργισμένος.

«Δεν υπάρχει κανένας τέτοιος φόβος! Μάλλον η κρεμάλα σε περιμένει» χασκογέλασε ο ταβερνιάρης. «Δε νομίζεις όμως πως είναι πια καιρός να του βγάλουμε το περιλαίμιο;»

Παραζαλισμένος, με αβάσταχτους πόνους στον λαιμό και στη γλώσσα, μισοστραγγαλισμένος, ο Μπακ προσπάθησε να αντιμετωπίσει τους βασανιστές του. Το σκοινί όμως ήταν πιο δυνατό από την αντίστασή του. Τελικά, αφού έκοψαν το βαρύ χάλκινο περιλαίμιο που φορούσε στον λαιμό του και έγραφε το όνομα του δικαστή, του αφαίρεσαν το σκοινί και τον έριξαν σε μια κλούβα ενισχυμένη με σιδερόβεργες.

Ο Μπακ πέρασε εκεί μέσα το υπόλοιπο αυτής της εξαντλητικής νύχτας, αντιμέτωπος με την οργή και την

πληγωμένη περηφάνια του. Δεν καταλάβαινε τίποτε από όλα όσα συνέβησαν. Τι ήθελαν απ' αυτόν εκείνοι οι παράξενοι άνθρωποι; Γιατί τον είχαν κλεισμένο σ' αυτό το κλουβί; Τον βάραινε αυτή η απροσδιόριστη αίσθηση επικείμενης συμφοράς. Στον παραμικρό θόρυβο όρθωνε τ' αυτιά, πιστεύοντας ότι θα εμφανιστεί μπροστά του ο δικαστής ή τουλάχιστον ένας από τους γιους του. Όταν όμως αντίκριζε τη μεθυσμένη φάτσα του ταβερνιάρη, που τον κοίταζε με το αμυδρό φως ενός κεριού από λίπος, το χαρούμενο γάβγισμα που τρεμόπαιζε στο λαρύγγι του μεταβαλλόταν σε άγριο γρύλισμα.

Ο ταβερνιάρης τελικά τον άφησε μόνο και, όταν ξημέρωσε, τέσσερις κακομούτσουνοι άντρες ήρθαν, πήραν την κλούβα και την τοποθέτησαν σε μια σκευοφόρο. Ο Μπακ άρχισε να γαβγίζει με μανία στους νεοφερμένους. Βλέποντας όμως ότι αυτοί απλώς γελούσαν μαζί του, τραβήχτηκε, πλάγιασε σε μια γωνιά της κλούβας του και παρέμεινε αγριεμένος, ασάλευτος και σιωπηλός, καθώς αυτοί οι τέσσερις φόρτωναν την κλούβα του σε ένα βαγόνι ταχείας αμαξοστοιχίας.

Το ταξίδι του Μπακ ήταν μακρύ και τον παρέλαβαν πολλά χέρια: αρχικά μεταφέρθηκε με μια άμαξα σε άλλο τρένο, έπειτα τοποθετήθηκε σ' ένα φορτηγό που μετέφερε κουτιά και δέματα και το οποίο τον οδήγησε σε ένα ατμόπλοιο, ώσπου κατέληξε σε έναν μεγάλο σιδηροδρομικό σταθμό, όπου τοποθετήθηκε και πάλι σ' ένα βαγόνι ταχείας αμαξοστοιχίας, που διέσχισε ολοταχώς μια μεγάλη έκταση.

Η διαδρομή κράτησε σαράντα οχτώ ολόκληρες ώρες. Σε όλο αυτό το διάστημα ο Μπακ δεν είχε βάλει τίποτα στο στόμα του – ούτε νερό. Καθώς μάλιστα απαντούσε στους υπαλλήλους του τρένου με γρυλίσματα, όταν στέκονταν και τον κοίταζαν ή του μιλούσαν, εκείνοι τον εκδικούνταν με το να γελούν εις βάρος του και να τον χλευάζουν. Η αγανάκτηση του Μπακ αύξανε ολοένα και πιο πολύ, καθώς ένιωθε να προσβάλλεται η αξιοπρέπειά του. Δεν τον βασάνιζε τόσο η πείνα όσο η δίψα, που του στέγνωνε το φλογισμένο από το σφίξιμο λαρύγγι. Η οργή που ένιωθε και η κακομεταχείριση που δεχόταν του προκάλεσαν πυρετό, που ανέβαινε περισσότερο λόγω της φλεγμονής στον ξεραμένο λαιμό και στην πρησμένη γλώσσα του.

Ένα πράγμα μόνο τον έκανε ευτυχισμένο: δεν είχε πια το σχοινί που του είχαν δέσει στον λαιμό του. Καθώς ο Μπακ αναλογιζόταν με το σκυλίσιο μυαλό του όλα όσα του είχαν συμβεί εκείνες τις δύο μέρες, τις γεμάτες εκπλήξεις και τρόμο, ένιωθε την αγανάκτηση και την οργή του να θεριεύουν από το ασυνήθιστο αίσθημα της πείνας που του θέριζε τα σπλάχνα. Δυστυχία σ' όποιον τύχαινε να περάσει εκείνη τη στιγμή σε κοντινή απόσταση από τα δόντια του Μπακ! Τόσο πολύ είχε αλλάξει όψη, που ακόμα και ο ίδιος ο δικαστής θα δυσκολευόταν να αναγνωρίσει σ' εκείνο το αγριεμένο ζώο τον καλοσυνάτο τετράποδο σύντροφό του. Όσο για τους υπαλλήλους του τρένου, όταν τον κατέβασαν από το τρένο στον σταθμό του Σιάτλ, αναστέναξαν με ανακούφιση.

Τέσσερις άντρες, αφού τον σήκωσαν με προφύλαξη, τον μετέφεραν σε μια στενή και σκοτεινή αυλή, περιτριγυρισμένη με ψηλούς τοίχους. Στο μέσο εκείνης της αυλής στεκόταν ένας εύσωμος άντρας με ένα κόκκινο πουλόβερ ξεχειλωμένο στον λαιμό.

Μαντεύοντας ότι εκείνος ο άντρας θα ήταν ο επόμενος βασανιστής του, ο Μπακ, με μάτια κατακόκκινα, με το τρίχωμα ανορθωμένο και τα δόντια ορατά κάτω από το ανασηκωμένο χείλος του, όρμησε στα κάγκελα της κλούβας του μ' ένα φοβερό γάβγισμα. Ο άντρας χαμογέλασε χαιρέκακα, έπιασε ένα τσεκούρι κι ένα πελώριο ρόπαλο και πλησίασε με αποφασιστικό βήμα.

Το κάλεσμα της άγριας φύσης

Ο Μπακ, ένα έξυπνος και αξιαγάπητος σκύλος, ζει σε ένα κτήμα στην ηλιόλουστη κοιλάδα της Σάνια Κλάρα στην Καλιφόρνια. Οι αμέριμνες μέρες στην ασφάλεια και τη ζεστασιά της φάρμας θα διακοπούν αναπάντεχα όταν θα κλαπεί για να πουληθεί στην Αλάσκα και να γίνει ένα από τα σκυλιά που σέρνουν έλκηθρα. Σε αυτό το παγωμένο περιβάλλον, αδίστακτοι χρυσोधήρες θα υποβάλλουν τον Μπακ σε σκληρές δοκιμασίες, ενώ θα χρειαστεί να παλέψει για να επιβιώσει και να επιβληθεί στα υπόλοιπα σκυλιά του έλκηθρου. Θα καταφέρει ο Μπακ να ξεπεράσει τις αντιξοότητες; Πώς από ένα ήρεμο κατοικίδιο θα παραδοθεί στα άγρια και επιθετικά ένστικτα του λύκου της άγριας φύσης;

Το *Κάλεσμα της άγριας φύσης* είναι μια από τις πιο όμορφες και δυνατές ιστορίες επιβίωσης. Για πάνω από έναν αιώνα η περιπέτεια του Μπακ εμπνέει τους μικρούς αναγνώστες με το παράδειγμα του γενναίου μαχητή που αγωνίζεται και δεν εγκαταλείπει ποτέ.

www.minoas.gr

9 786180 214031
ISBN 978-618-02-1403-1

ΚΩΔ. 16649